

Напровесні, у сонячну днину,
З ластівками, що линуть з вираю,
Прилинула'сь, чудова пташино,
З чужиньки до рідного краю.

Видно, дуже серденько тужило
За полями, лісами, лугами,
Видно, щиро свій край полюбило,
Коли нині гостює між нами.

Не зманила Тебе чужа слава,
Що хоть світить, та серця не гріє,
І по лаврах ступаєш, слезава,
В рідну землю, що з горя марніє.

Не відняла у Тебе чужина
Ні любові, ні серця у грудях,
Ти для Русі — все рідна дитина,
І за те нехай честь Тобі буде!

Що ж? Ми нині убогі, забуті,
Що лиш втерли зі сну свої очі,
У кайдани в нас руки закуті,
Ми пробоем ідем проти ночі.

Але прецінь нам світить надія,
Що труд-праця не піде намарне,
Що час жнива для нас надоспіє
І напричуд буде жниво гарне.

Бо намарне не підуть пророки,
Що провадять свій нарід до бою,

І цілять в нім гріхи і пороки,
А цілять їх добром і красою.

Поміж ними і Ти сяєш ясно,
Як весталка народного жару,
Того жару, що світить — не гасне,
Того вічного божого дару.

Тож коли нам час слухний наспіє,
І скінчиться врем'я вельми люте,
І здійсняться всі наші надії,
І рішиться, чи бути — не бути, —

Отоді наш народ не забуде
Своїх борців для рідної справи,
Він пригорне їх щиро до груди
Й попровадить в безсмертний храм слави.

Поміж ними й Ти сяєш на троні
В нашім руськім новім пантеоні.

Бережани, дня 12 червня, 1899

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії»](#), 1990 . [Цикл «Велетам»](#);

Публікується за збіркою «Стрічки», 1901.